

Παράκληση στο Ιερό Παρεκκλήσιο «Παναγία Χελιδονού» της Ενορίας Αγίας Τριάδος Νέας Κηφισιάς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κηφισιάς, Αμαρουσίου, Ωρωπού και Μαραθώνος



Στο Ιερό Παρεκκλήσιο «Παναγία Χελιδονού» της Ενορίας Αγίας Τριάδος Νέας Κηφισιάς χοροστάτησε τη Δευτέρα 10 Αυγούστου 2026, το απόγευμα, στην Ακολουθία του Μικρού Παρακλητικού Κανόνος, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κηφισιάς, Αμαρουσίου, Ωρωπού και Μαραθώνος κ. Κύριλλος.

Το ιστορικό Παρεκκλήσιο «Παναγία Χελιδονού», παλαιά Ιερά Μονή, η οποία καταστράφηκε τον 20ό αιώνα και από την οποία, με τα οικοδομήματά της, απομένει σήμερα ένα εκκλησάκι, γεμάτο όμως από Θεία Χάρη και ιστορία, βρίσκεται στην πλαγιά του Κηφισού ποταμού, στον δρόμο που ενώνει την Κηφισιά με τις Αχαρνές.



Είναι μονόκλιτη, μικροσκέπαστη βασιλική με μεγάλη ημικυκλική αψίδα του Ιερού. Η ανέγερση του Καθολικού (Ναού) της Μονής, η οποία ετιμάτο στην Κοίμηση της Θεοτόκου, τοποθετείται στον 11ο αιώνα από ασκητές της ευρύτερης περιοχής του Κηφισού ποταμού. Γύρω στον 15ο αιώνα καταστράφηκε από πυρκαγιά. Τον 16ο αιώνα ανακαινίστηκε και αναπτύχθηκε ως γυναικεία Ιερά Μονή.



Η ιστορία της Μονής συνεχίζεται μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα, οπότε καταστρέφεται ο περίξ του Ναού χώρος και τα οικοδομήματά του. Σημαντική υπήρξε η αγιογράφηση του Καθολικού στα τέλη του 17ου με αρχές του 18ου αιώνα. Θαυμάσιο δείγμα αποτελεί η Κοίμηση της Θεοτόκου, που σώζεται μέχρι σήμερα, αρκετά λαβωμένη από τα σπαθιά των Οθωμανών, οι οποίοι βεβήλωναν τις αγιογραφίες.



Από παράδοση, καταγεγραμμένη στο βιβλίο του καθηγητού κ. Μουζάκη «Το μικρομονάστηρο της Παναγίας Χελιδονούς», αναφέρεται ότι έλαβε το όνομα «Παναγία Χελιδονού» από το εξής περιστατικό: μία πονεμένη μάνα οδηγεί στον Ναό της Παναγίας το μικρό παιδί της, το οποίο σε ατύχημα είχε χάσει την ομιλία του. Μετά από Αγρυπνία στον Ναό και θερμή προσευχή της μάνας, όταν γλυκοχάραζε και τελείωνε η Αγρυπνία, το παιδί, βλέποντας τα χελιδόνια που είχαν φτιάξει φωλιές στις γωνίες του Ναού, ξαφνικά μίλησε και αναφώνησε: «Μαμά, χελιδόνια!».



Ο Σεβασμιώτατος, στη σύντομη προσλαλιά του προς τους πιστούς, αναφέρθηκε στους σπαραχτικούς στίχους του υμνωδού, που ομιλούν για τον «νοσούντα το σώμα και την ψυχήν» και το «Εκύκλωσαν αι του βίου μου ζάλαι», και τους οποίους ακούει με συντριβή ο κάθε πιστός, ο οποίος με οδύνη βιώνει τα γεγονότα αυτά

στον βίο του.



Όμως εδώ δεν πρόκειται για οδύνη απογνώσεως, τόνισε ο Σεβασμιώτατος, που συνήθως οδηγεί στην απιστία και την αποστασία.

Η οδύνη του κατά Θεόν δεινοπαθούντος ανθρώπου είναι οδύνη επιγνώσεως και γίνεται καθαρμός και αναβαθμός. Γιατί, ενώ τον θλίβει και τον πληγώνει, δεν τον αποξενώνει από τον Θεό, αλλά τον οδηγεί σε βαθύτερη θεογνωσία. Γι' αυτό η οδύνη κορυφώνεται μεν, αλλά και συγχρόνως καταπαύει στην ακόλουθη μορφή ικεσίας:

«Ἐπίβλεπον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος».

Διότι πράγματι δεν υπάρχει χριστιανός που να μην έζησε κατ' επανάληψη «τῶν παθῶν του τὸν ταραχον» ή να μην αισθάνθηκε ποτέ «πολλοὶς συνεχόμενος πειρασμοῖς».

Και κατακλείοντας τον λόγο του, ευχήθηκε η Κυρία Θεοτόκος, στην οποία προστρέχουμε ικετευτικά όλοι μας αυτή την περίοδο, να μεσιτεύει για εμάς προς τον Κύριό μας και Υιό της, Χριστό, και να μας λυτρώσει «ἐξ ἀμετρήτων ἀναγκῶν καὶ θλίψεων, καὶ ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν, καὶ συμφορῶν βίου».











